

„Možná bys s nimi měla domluvit návštěvu klubu,“ radila Taylor. „Pak bys už večer nemusela nikomu volat.“

Bri se ke mně otočila a zamračila se. „To jo, ale jediné jestli je ten volající první v pořadí,“ upozornila mě. „Jinak to není fér.“

„Neboj se, já vím,“ odpověděla jsem s povzdechem. Měla jsem pocit, že vím přesně, kdo volá, a nebyla to osoba na první příčce našeho seznamu čekatelů. Je to určitě paní Riderová, která volala už poněkoli káté a doufala, že se její pes Maxin může dostat do klubu. Bylo skvělé, že měla takový zájem, jenže mi ho dokazovala nepřetržitým brebentěním, až mě z ní brněly uši. Pořád dokola mlela o Maxinovi a dopodrobna se vyptávala na provoz klubu a jak to tam chodí. Telefonát s ní mohl klidně trvat třicet minut a to byla přibližně stejná doba, kterou jsme chtěli strávit se psy venku. A pro mě to znamenalo, že si se psy na babu nezahraju.

Zamířila jsem sklesle do kanceláře splnit svou klubovou povinnost, zatímco ostatní se vesele vyhrnuli za odpolední zábavou na zahradu.

4. kapitola

„Ještě jednou, slečny, a usmíváme se!“ volala madam Florence, aby ji bylo slyšet přes hudbu.

Otřela jsem si hřbetem ruky zpcené čelo, doslova ze mě lilo, a zhluboka jsem se nadechla. Srdce mi bušilo, svaly nohou křičely, paže jsem měla jako gumové pásky a plíce nadoraz. Jinými slovy jsem se cítila úžasně. Nic nebylo tak osvěžující jako taneč. Mé tělo splývalo s hudbou, vznášelo se prostřednictvím kroků, které jsem se učila dlouhé týdny, letělo přes sál lehké jako pírkó. Bylo snadné